

Prædiken til sidste søndag efter helligtrekonger, den 24. januar 2021

Læsning

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus:

Seks dage efter tog Jesus Peter og Jakob og hans bror Johannes med sig og førte dem op på et højt bjerg, hvor de var alene.

Og han blev forvandlet for øjnene af dem, hans ansigt lyste som solen, og hans klæder blev hvide som lyset.

Og se, Moses og Elias kom til syne for dem og talte med ham.

Så udbrød Peter og sagde til Jesus:

»Herre, det er godt, at vi er her. Hvis du vil, bygger jeg tre hytter her, én til dig og én til Moses og én til Elias.«

Mens han endnu talte, se, da overskyggede en lysende sky dem, og der lød en røst fra skyen:

»Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham!«

Da disciplene hørte det, faldt de ned på deres ansigt og blev grebet af stor frygt.

Men Jesus gik hen og rørte ved dem og sagde:

»Rejs jer, og frygt ikke!«

Og da de løftede deres blik, kunne de kun se Jesus alene.

Mens de gik ned fra bjerget, befalede Jesus dem:

»Fortæl ikke nogen om dette syn, før Menneskesønnen er opstået fra de døde.«

Matthæusevangeliet 17,1-9

Prædiken

Det er sidste søndag efter helligtrekonger.

I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, Amen!

Da jeg forberedte min prædiken, læste jeg en anden præst, der prøvede at finde en måde at læse denne tekst på. Han ville gerne gøre den relevant for OS. Den skal tale til os og fortælle os noget om vores eget liv. Og det er ikke så ligetil.

På den ene side vil der nemlig være mange – både præster og almindelige kirkegængere, der rynker på næsen over denne her fantasihistorie, hvor døde mennesker kommer til syne, og der kommer talende skyer flyvende. På den anden side vil der også være nogle, der læser teksten så andægtigt, at vi slet ikke kan bruge denne lille historie til noget som helst – andet end at forundres over Guds herlighed og almagt.

Kunsten er at finde ud af, hvad Matthæus ville fortælle med denne historie. Hvad regnede han med, at hans samtidige ville tænke, når de hørte om forklarelsens på bjerget, som vi kalder det.

Matthæus skrev sit evangelium 50-60 år efter, at Jesus var død. Han skrev til de fromme jøder, der var blevet kristne, men som altså havde et godt kendskab til det gamle testamente. Når han nævner, at Jesus og disciplene gik op på et bjerg, kan vi være stensikre på, at Matthæus starter et helt lysbilledshow i hovedet på sine tilhørere. Gud er i det høje, og når man går op på et bjerg, kommer man tættere på Gud.

Bibellæsere kan sikkert huske fra Det Gamle Testamente, at Moses går op på Sinaibjerget og møder Gud. Da han kommer ned, lyser hans ansigt så meget, at han er nødt til at dække det med et klæde. I armene bærer han stentavlerne med de ti bud. Fordi de på den måde var en gave

direkte fra Gud, er de ti bud er en slags grundlov i jødedommen – de love, som alt andet skal respektere.

På denne måde får Matthæus sine tilhørere til at forstå, at Jesus og Moses hører til i samme kategori.

Når Elias også er med ved det møde, vi hører om i dagens tekst, så må vi opfatte ham som en repræsentant for alle profeterne fra Det gamle Testamente. Elias var nemlig den profet, der blev hentet direkte op til Gud i en ildvogn. Mødet på bjerget er altså et møde mellem det gamle og det nye. Det er et tydeligt tegn på, at det gamle og det nye er forbundet.

Moses var som sagt den, der skaffede Loven, som jøderne skulle leve på og efter. Men hvad er det, at Jesus skal?

Jesus får ikke stentavler med ned fra bjerget. Men han har til gengæld haft tre vidner med, der kunne se, hvad der skete. En lysende sky glider ind over bjerget, og en stemme siger "Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham!"

Det, som Jesus får med sig ned ad bjerget – det er altså Guds egen bekræftelse på, at Jesus er Guds Søn, og at vi skal lytte til, hvad han siger til os.

Nu er loven altså ikke mere skrevet på sten. Nu skal vi høre, hvad Gud vil os gennem det, Jesus siger til os. I stedet for en lov har vi altså fået Ordet.

Det lyder umiddelbart som en befrielse, at vi ikke skal sidde og nørde love og overholde regler. Vi er blevet selvstændige individer, der bestemmer selv. Men der er en bagside af medaljen. For det er så nemt bare at gøre, hvad der bliver sagt. Når andre har truffet beslutningerne, behøver vi ikke tænke selv. Vi har oven i købet ret til at brokke os og kritisere beslutningerne – bare vi retter os efter dem.

Det kender vi godt fra vores hverdag. Lad mig bare tage et enkelt eksempel, som vi alle sammen er fælles om: Vi er alle sammen ved at gå op i limningen over alle de restriktioner og krav, der bliver stillet til os for at reducere smitterisiko. Vi må ikke se vores familie og venner men skal holde os til en lille bobbel på fem personer. Byggemarkeder og biografer er lukkede. Vi kan ikke rejse ud, og vi skal iføre os visirer og mundbind, bare vi vil i Brugsen efter en liter mælk.

I den situation er det rart, at vi har en regering, der fortæller os, at det altså SKAL være sådan. At vi ikke selv skal sætte os ind i alt, hvad der vedrører smitteveje, nytteværdier af hygiejniske forholdsregler, incidentstal, hospitalskapacitet og alt det andet, som medierne fortæller os om. Det er faktisk en lettelse at få at vide, hvad vi må, og hvad der er forbudt.

Men det forhindrer os ikke i at sidde der hjemme som små corona-generaler og skælde ud på statsministeren eller de unge eller andre, der ikke gør lige præcis det, vi selv synes er mest fornuftigt.

Næhh, vi gør, hvad vi skal – og skælder ud, fordi andre kunne tænke sig bedre om og opføre sig lidt klogere.

Det er fristende at have det på samme måde med Vorherre og de regler, han stikker ud for os. For Bibelen kan godt læses som en facitliste. De ti bud kan godt betragtes som livets grundlæggende regneregler, der skal følges benhårdt, for at livets resultat bliver godkendt af den store bogholder i det høje. Men det er ikke meningen, at vi skal have det så let. Det fremgår direkte af dagens tekst. Den siger nemlig ikke: "Følg loven" eller "Læs Bibelen".

Den siger: "Dette er min Søn. Hør ham!"

Vi skal høre, hvad Jesus fortæller os – og så skal vi handle derefter.

Det er meget sværere end at følge en manual. Vi læser nemlig gang på gang, at Jesus bryder loven. Han kommer ikke helligdagen i hu. Han beder den, der er ren, om at kaste den første sten, og han taler gerne med syndere af enhver slags.

Vi får altså ikke ren besked om, hvad Gud helt konkret ønsker af os – vi er nødt til at tænke selv. Og det er ikke noget, vi kan gøre én gang for alle. Vi må bruge hjernen og hjertet hver eneste dag – mange gange om dagen. Nemlig hver gang, vi møder et andet menneske. Dér skal vi handle efter de principper, som Vorherre selv har lært os: Elsk Gud – og elsk din næste som dig selv. Døm ikke, for at du ikke selv skal dømmes.

Vi behøver ikke at holde styr på, om naboen tager til Dubai eller om genboen inviterer for mange gæster. Og vi skal slet ikke forhold os til, om de krammer hinanden lidt for meget. Alt det har vi myndigheder, der holder styr på for os.

Vi er blevet sat fri fra alt dette. Vi er blevet fri til at være menneske sammen med vores medmennesker. Vi kan møde hinanden i kærlighed og nysgerrighed og overlade dommen til Vorherre. Det er den store frihed, vi har som kristne mennesker. Det var, hvad Jesus bragte med ned fra bjerget.

Det var Guds befaling til os.

Amen!